

## Storm!

Voorganger: Ds. Heleen Weimar  
Regenboogkerk Hilversum

**Schriftlezing Oude Testament:** Genesis 1: 1-13

**Schriftlezing Evangelie:** Matteüs 8: 18-27



Afbeelding uit de Kijkbijbel, Kees de Kort

### Inleiding

Het is een grote stap in je leven: de overgang van de basisschool naar het voortgezet onderwijs. Die overgang willen we ook in de kerk markeren. In de kerk betekent dat: afscheid nemen van de kinderdienst en uitgenodigd worden voor de catechesegroep van de Regenboogkerk en de bovenwijkse jeugdactiviteiten. Drie kinderen wagen in deze dienst de sprong. Eén van hen is aanwezig, hier in de kerk. Dat is Robbe. De twee anderen konden er niet bij zijn. Dat zijn Daan en Gerben. Zij hebben vooraf filmpjes opgenomen van hun sprong en zij kijken later de dienst online terug.

We lezen in deze overstapdienst twee verhalen die we de overstappers graag mee willen geven, als een soort stevige basis in hun leven.

### Prediking

Lieve kinderen en mensen van God,

Een paar jaar geleden wás ik bij het meer dat Jezus wilde oversteken. Het meer van Galilea. In Israël. We maakten mooie wandelingen in de omgeving. 's Avond zaten we in de tuin en keken we uit over het meer. De zon scheen dan laag over het water, waarop af en toe een rimpeltje, een zuchtje wind, niet meer dan dat...

Maar op de dag van ons vertrek trok de lucht dicht. Het water viel met bakken uit de hemel, valwinden brachten hoge golven, plotseling en steil. Het meer zag er dreigend en onheilspellend uit. 's Middags scheen de zon weer, de wind was gaan liggen, het water was weer stil. Alsof er geen storm was geweest.

Als je van de basisschool afgaat, dan heb je meestal wel zin in wat meer beweging, wat meer uitdaging. Je bent klaar voor iets nieuws, voor wat meer spanning en avontuur. Er mag best wat meer wind in de zeilen! Je ziet er misschien ook wel een beetje tegenop. Maar je verlangt er ook naar. e bent er aan toe.

Je bent er echt aan toe, aan verandering. Maar dan ga je merken, in de brugklas of wat later, dat niet alleen de omstandigheden zijn veranderd - je school, je klasgenoten, je dagritme - maar dat jij zelf ook verandert. Dat je aan het groeien bent, dat je zelfstandiger wordt, of dat men vindt dat je dat moet worden, dat je geen kind meer bent, maar ook nog geen volwassene. En dan kan het behoorlijk gaan stormen in je leven.

Opeens komen er allemaal vragen op je af, als huizenhoge golven. Wat ze allemaal van mij verwachten, kan ik dat wel? Vinden ze mij wel leuk? Houden ze wel van mij? Wat moet ik kiezen? Wat wil ik allemaal uitproberen en ligt er ook ergens een grens – of wil ik daar ook overheen? Bij wie hoor ik? Wat wil ik nou eigenlijk zelf?

Er zijn kinderen bij wie je het meteen aan de buitenkant ziet en merkt: dat ze aan het vechten zijn met de elementen, met hun omgeving. Dat ze uit hun evenwicht zijn. Dat het er heftig aan toe gaat.

Er zijn ook kinderen bij wie het vooral van binnen raast en stormt. Je ziet het niet, maar innerlijk gebeurt er van alles.

Ik denk dat iedereen hier in de kerk zo'n storm wel eens meemaakt. Niet alleen in de puberteit, maar ook in andere fasen van het leven. Bijvoorbeeld als je ernstig ziek wordt en de angst in golven over je heen spoelt. Of wanneer het moeilijk is op je werk, als je merkt dat het je niet lukt wat er allemaal van je verwacht wordt. Of wanneer er een eind komt aan je relatie en je heen en weer wordt geslingerd tussen onbegrip, boosheid, en verdriet. Allemaal situaties waarin je geen bodem meer voelt, waarin je naar beneden wordt gezogen.

Met het oog op zulke situaties lezen en zingen we vandaag het verhaal van de storm op het meer. Om het te onthouden, het in onze denkbeeldige rugzak te stoppen en tevoorschijn te kunnen halen als het gaat stormen in óns leven.

Het stormt en Jezus slaapt! Hij is altijd onderweg, hij heeft geen eigen huis, zoals de vossen holen hebben, en de vogels nesten. Dus al hij ergens een dutje kan doen, dan neemt hij die gelegenheid ook. Maar het is gaan stormen! Hoe kan het, dat Jezus zo rustig blijft slapen in de storm? En hoe kan het, dat Jezus zo vol overtuiging, met groot gezag 'Zwijg! Wees stil' kan zeggen tegen de wind en de golven.

Dat komt, denk ik, omdat Jezus op zijn beurt weer een ander verhaal in zijn hoofd heeft, of in zijn hart, of in zijn denkbeeldige rugzak. Een verhaal dat jullie ook goed kennen. Welk verhaal zou dat zijn?

Het allereerste verhaal uit de Bijbel. Over de schepping. Wij lazen er een stukje van.

Dat God het licht tevoorschijn riep – het werd avond en morgen, de eerste dag.

Dat God de hemel en de aarde maakte. Het werd avond en het werd morgen, de tweede dag.

Dat God het water scheidde van het land, zodat wij grond onder de voeten hebben. God zag dat het goed was. Het werd avond en het werd morgen. Weer een dag.

Dit verhaal is de bodem onder ons bestaan. Hierdoor geloven we, vertrouwen we erop, dat nooit alle grond onder onze voeten zal verdwijnen. Dat God voor ons een stevige basis heeft gelegd. Dat God ons op handen draagt. Dat God ons niet laat vallen. Dat we niet bang hoeven zijn in een peilloze diepte te worden meegezogen. Dat we daarom kunnen zeggen, zoals Jezus deed: 'Golven, wees stil! Wind, ga nu liggen.'

Precies hetzelfde 'Zwijg! Wees stil!' had Jezus al eerder met zoveel gezag gezegd. Dat was in de synagoge van Kapernaüm. Daar was een man met stemmen in zijn hoofd. Boze stemmen, die nare dingen tegen die man zeiden als 'Jij kunt toch niks. Jij stelt niets voor. Niemand houdt van jou. Was jij maar dood.' Dat hoort die man de hele dag. Tegen die nare stemmen, die de man overspoelen, hem helemaal doen verdwijnen, zegt Jezus: 'Zwijg! Gaan jullie weg!' *Stemmen, wees stil. Laat hem met rust.* En ze luisteren.

Verhalen als deze, over de storm op het meer, over de man met stemmen in zijn hoofd, en over de schepping, die geven we jullie graag mee. Daarom heb je ook elke keer in de kinderdienst een verhaal gehoord. Daarom blijven we uit de bijbel lezen in de catechese, de catechese van de Regenboogkerk én de bovenwijkse catechese. Daarom lezen we hier in de kerk elke zondag wel twee of drie verhalen.

Ik hoop, dat als het gaat stormen in jouw leven, dat je dan denkt aan het verhaal over de storm op het meer van Galilea en dat je het uit je denkbeeldige rugzak tevoorschijn haalt, het liefst met in gedachten die prachtige afbeeldingen van Kees de Kort erbij.

Ik hoop dat als het gaat stormen in jouw leven, als je eraan onderdoor dreigt te gaan, dat je dan net als Jezus erop vertrouwt dat God je vaste grond zal geven en dat je met evenveel gezag zult zeggen als Jezus deed: 'Golven, wees stil. Wind, ga nu liggen'.

Amen